

Ks. infułat Władysław Padacz (1900-1974)

W młodości uczestniczył w walkach o niepodległość Polski. Już jako 18-latni harcerz brał udział w rozbrajaniu niemieckich wojsk okupacyjnych w 1918 roku, a potem uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej (1919-1920), za co otrzymał VM V klasy.

Następnie był uczniem w szkole podchorążych. Ostatecznie jednak skończył Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. W czasach studenckich działał Stowarzyszenia Katolickiej Młodzieży Akademickiej „Odrodzenie” (o profilu narodowym, ale nie endeckim) oraz „Bratniej Pomocy”.

W 1927 roku przyjął święcenia kapłańskie.

W 1929 roku obronił doktorat w Rzymie z prawa kanonicznego.

Po reaktywowaniu w listopadzie 1937 roku Legii Akademickiej (ochotniczej studenckiej formacji wojskowej) został jej naczelnym kapłanem.

W latach 1938–1939 został wybrany na posła do Sejmu V kadencji z listy OZoN-u (kandydował za zgodą władzy duchownej - przed wojną było to w ogóle możliwe).

W czasie II wojny światowej odbył szlak typowy dla wielu żołnierzy Września. W 1939 roku został kapłanem 1 p. lotniczego w Warszawie. Potem był kapłanem internowanych żołnierzy w Rumunii. W marcu 1940 roku został kapłanem zmotoryzowanych oddziałów kawaleryjskich 1 Dywizji Grenadierów we Francji. Po klęsce Francji latem 1940 roku był więźniem oflagu XVIII A Edlbach.

Po wojnie początkowo pozostał na Zachodzie. W latach 1945–1946 był kapelanem polskich oddziałów we Włoszech oraz wykładowcą w Szkole Podchorążych Kawalerii Pancernej Wojska Polskiego. W latach 1946–1947 przebywał w Rzymie, gdzie pracował w Rocie Rzymskiej oraz był wicedyrektorem Instytutu Polskiego i Polskiego Seminarium Duchownego. Od 1946 roku był także harcmistrzem Związku Harcerstwa Polskiego na Wschodzie (Przewodniczącym ZHP poza granicami kraju był piłsudczyk - dr Michał Grażyński) .

W 1947 roku ks. Padacz wrócił do kraju. W latach 1947–1952 był rektorem kościoła akademickiego św. Anny w Warszawie. Od 1948 roku był profesorem prawa kanonicznego w Wyższym Seminarium Duchownym w Warszawie.

W 1952 roku został osobistym kapelanem Prymasa, jego najbliższym współpracownikiem i domownikiem. Wybór takiego kapelana w okresie apogeum stalinowskich represji był ze strony arcybiskupa warszawsko-gnieźnieńskiego swoistą manifestacją polityczną. Funkcję kapelana Prymasa ks. Padacz pełnił przez 22 lata, aż do swojej śmierci w 1974 roku. W okresie internowania Prymasa (w latach 1953-1956) był kierownikiem referatu trzeźwości w Warszawie, zgodnie z zarządzeniem Prymasa z 1953 roku w sprawie walki o cnotę trzeźwości. Odwiedzał też abp. Wyszyńskiego w ośrodku internowania (np. w Wigilią Bożego Narodzenia 1955 roku w Komańczy).

Wiemy, że podczas opłatków Prymasa z kombatanami (od 1968 roku) to właśnie ks. prałat Padacz witał przybyłych w siedzibie Prymasa na Miodowej i asystował Prymasowi w czasie całej uroczystości.

Biorąc pod uwagę jego życiorys (udział w walkach o niepodległość 1918–1920, funkcja kapelana internowanych żołnierzy w Rumunii w czasie II wojny światowej) oraz polityczne wyrobienie (sprawowanie mandatu posła w latach 1938–1939) trudno mieć wątpliwości, że był on jednym z architektów i głównych wykonawców polityki Prymasa wobec środowisk kombatanckich w okresie do 1974 roku.